

Η σημασία του «γονέα».

Πρωτοπρεσβύτερος π. Γεώργιος Οικονόμου, Δρ. Θεολογίας, Εκπαιδευτικός.

Σκέφτηκα να αναφερθώ κατ'αρχήν στην έννοια της γονεϊκότητας αλλά μου φάνηκε πολύ γενική και αφηρημένη. Ενώ ο γονέας έχει σημασία προσωπική.

Ακόμα καλύτερα πατέρας και μητέρα.

Η έννοια του γονέα περιέχει οπωσδήποτε ευθύνη.

Χαρές, καμάρι, συμπόρευση με το παιδί από την κύηση ακόμα, και για πάντα. Ο δεσμός είναι ακατάλυτος, αιώνιος. Ο θάνατος όχι μόνο δεν καταργεί το δεσμό αλλά πολλές φορές τον δυναμώνει. Δεν είναι άνευ σημασίας άλλωστε ότι ένας άνθρωπος, πριν την κοίμησή του, σχεδόν πάντα αναφέρεται στους γονείς του – ειδικά στη μάνα – ή ακόμα και αισθάνεται ότι επικοινωνεί μαζί τους.

Ο γονέας δέχεται την (συχνά σκληρή και άδικη) κριτική των δικών του γονέων, των φίλων, των γειτόνων, των δασκάλων αλλά και των ίδιων των παιδιών του. Πολλές φορές αισθάνεται αποτυχημένος, ότι τα έκανε θάλασσα.

Ωστόσο.

Κάθε (ισορροπημένος) γονέας αγαπάει το παιδί του. Θυσιάζεται για αυτό έστω και με τρόπο, που από κάποιους κρίνεται λάθος. Ξενυχτάει όσο είναι μωρό. Τρέχει στους γιατρούς και τα νοσοκομεία όποτε χρειαστεί.

Φροντίζει να του παρέχει όλα τα απαραίτητα και τα μη απαραίτητα.

Ενημερώνεται από τους δασκάλους και δεν φεύγει πάντα χαρούμενος από την ενημέρωση αυτή. Ταπεινώνεται αν το παιδί του κάνει λάθη, έχει χαμηλή επίδοση, είναι άτακτο ή παραβατικό. Οφείλει να αποδεχτεί τις αδυναμίες του παιδιού του, τις ιδιαιτερότητες, τις διαταραχές σε μια κοινωνία αδιάκριτη, που δείχνει με το δάχτυλο και χαίρεται θαρρείς με την αποτυχία του άλλου.

Ο γονέας θέλει το παιδί του να προοδεύσει περισσότερο από τον ίδιο. Κάποιες φορές όμως αυτά τα «θέλω» των γονέων είναι αντίθετα με των παιδιών και «πνίγουν» τα παιδιά. Από το ποιο άθλημα θα ακολουθήσουν, ποιο μουσικό όργανο θα μάθουν, ποια ξένη γλώσσα ή εξωσχολική δραστηριότητα θα επιλέξουν, μέχρι τη μουσική που θα ακούν, τα βιβλία που θα διαβάζουν, τα ρούχα που θα φοράνε αλλά και αργότερα ποια σχολή θα δηλώσουν στο μηχανογραφικό, σε ποια πόλη θα σπουδάσουν και έως ποιον ή ποια θα παντρευτούν και πως θα αναθρέψουν τα δικά τους παιδιά.

Εδώ υπάρχει μία παθολογία, που ξεπερνά τη γονεϊκή ευθύνη και αγάπη και γίνεται χειριστική καθοδήγηση άνευ σεβασμού και ελευθερίας προς την προσωπικότητα του παιδιού.

Σαν να βλέπαμε στη φύση – για παράδειγμα – πουλιά, που δεν άνοιξαν ποτέ τα φτερά τους να πετάξουν αλλά θα ζούσαν πάντα κλεισμένα στη φωλιά τους σαν νεοσσοί περιμένοντας τροφή. Ούτε πέταγμα ούτε ουρανοί.

Ο γονέας θα διδάξει οπωσδήποτε τις αρχές, θα δώσει τις πολύτιμες συμβουλές του, θα συζητήσει (ακούγοντας με προσοχή και του παιδιού την γνώμη), θα προσευχηθεί, θα αγωνιά. Αλλά και, εφόσον έχει οικοδομηθεί μία στέρεη σχέση, θα εμπιστεύεται το παιδί του, θα σέβεται την προσωπικότητα, τις επιλογές, την ιδιωτικότητα. Προσπαθώντας να μην κρίνει και να μην απορρίπτει αλλά να ενθαρρύνει και να εμπνέει. Είναι δύσκολο πράγμα. Αλλά και ωραίο. Γιατί έρχεται κάποτε κάποτε η μικρή εκείνη στιγμή, για την οποία σκέφτεται ότι άξιζαν οπωσδήποτε όλες οι λύπες, οι πόνοι, οι αποτυχίες. Μικρές χαρές μεγάλες.